Docnr7

From: 5.1.2.e <5.1.2.e @nob.net>
Date: Tuesday, August 18, 2026, 3:49 PM
To: EK-postbus <postbus@eerstekamer.nl>
"'cie.fin@tweedekamer.nl'" <cie.fin@tweedekamer.nl>
Subject: Reactie op de internetconsultatie 'Eindejaarsregeling 2026' (Commissie FIN)

U ontvangt niet vaak e-mail van 5.1.2.e @nob.net. Ontdek waarom dit belangrijk is

Geachte 5.1.2.e
Geachte 5.1.2.e

Met deze mail ontvangt u de reactie van de Commissie Wetsvoorstellen van de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs op de internetconsultatie 'Eindejaarsregeling 2026'.

In deze reactie wordt achtereenvolgens aandacht besteed aan de volgende onderwerpen:

- Introductie van artikel 2.7 URLB 2011 inzake de verklaring pseudo-werknemer;
- Definitie van woon-werkverkeer voor de pseudo-eindheffing fossiele personenauto's;
- Introductie van de eindheffing voor het bufferbudget.

De volledige reactie kunt u hier lezen.

Mag ik u vragen deze reactie te verspreiden onder de leden van de vaste commissie?

We zijn graag bereid onze reactie toe te lichten. Mocht u vragen over deze reactie hebben of hierover van gedachten willen wisselen, dan kunt u contact opnemen met 5.1.2.e @nob.net.

Met vriendelijke groet,
Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

prof. mr. dr. Arco Bobeldijk
voorzitter Commissie Wetsvoorstellen

de Muiderpoort
Sarphatistraat 500
Postbus 2977
1000 CZ Amsterdam
T 5.1.2.e
E nob@nob.net
I www.nob.net

Kvk nr. NOB: 40531315
Kvk nr. SOB: 41205626

Routebeschrijving

Wilt u door ons op de hoogte worden gehouden? Abonneer u dan hier op (één van) onze nieuwsbrieven via of volg de NOB op LinkedIn en/of Twitter

Denk aan het milieu voor u besluit deze e-mail te printen

==========

De informatie verzonden in dit e-mailbericht is vertrouwelijk en is uitsluitend bestemd voor de geadresseerde. Openbaarmaking, vermenigvuldiging, verspreiding en/of verstrekking van deze informatie aan derden is, behoudens voorafgaande schriftelijke toestemming van de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs, niet toegestaan. De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs staat niet in voor de juiste en volledige overbrenging van de inhoud van een verzonden e-mailbericht,

noch voor tijdige ontvangst daarvan. De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs kan niet garanderen dat een verzonden e-mailbericht vrij is van virussen, noch dat e-mailberichten worden overgebracht zonder inbreuk of tussenkomst van onbevoegde derden.
Indien bovenstaand e-mailbericht niet aan u is gericht, verzoeken wij u vriendelijk doch dringend het e-mailbericht te retourneren aan de verzender en het origineel en eventuele kopieën te verwijderen en te vernietigen.
==========
The Information contained in this communication is confidential and is intended solely for the use of the individual or entity to whom it is addressed. You should not copy, disclose or distribute this communication without the authority of the Dutch Association of tax advisers. The Dutch Association of tax advisers is neither liable for the proper and complete transmission of the Information contained in this communication nor for any delay in its receipt. The Dutch Association of tax advisers does not guarantee that the integrity of this communication has been maintained nor that the communication is free of viruses, interceptions or interference.
If you are not the intended recipient of this communication please return the communication to the sender and delete and destroy all copies.
==========

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

Reactie wetsvoorstel/internetconsultatie ‘Eindejaarsregeling 2026’

Amsterdam, 17 augustus 2026

Geachte heer/mevrouw,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: de NOB) heeft met belangstelling kennisgenomen van de internetconsultatie inzake de *Eindejaarsregeling 2026* (hierna: de consultatie) en maakt graag gebruik van de gelegenheid hierop te reageren.

In deze reactie vraagt de NOB aandacht voor diverse aspecten van de voorgestelde maatregelen die naar haar mening nadere verduidelijking behoeven, met name ten aanzien van de uitvoerbaarheid, rechtszekerheid en administratieve lasten voor inhoudingsplichtigen.

Met haar reactie wil de NOB bijdragen aan de ontwikkeling van goede wetgeving die rechtszekerheid en rechtsbescherming biedt en totstandkoming van eenvoudigere, handhaafbare en uitvoerbare wetgeving.

Met vriendelijke groeten,
de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

5.1.2.e

prof. mr. dr. Arco Bobeldijk
voorzitter Commissie Wetsvoorstellen

Adres de 5.1.2.e 5.1.2.e 5.1.2.e 1000 CZ Amsterdam
T 5.1.2.e E 5.1.2.e@nob.net www.nob.net IBAN 5.1.2.e KvK 40531315

1. Inleiding

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: de NOB) geeft graag haar reactie op de voorgestelde wijzigingen in de Eindejaarsregeling 2026 en de daarbij behorende nota van toelichting. In deze reactie wordt achtereenvolgens aandacht besteed aan de volgende onderwerpen:

- Introductie van artikel 2.7 URLB 2011 inzake de verklaring pseudo-werknemer;
- Definitie van woon-werkverkeer voor de pseudo-eindheffing fossiele personenauto's;
- Introductie van de eindheffing voor het bufferbudget.

2. Aangekondigde wijzigingen Eindejaarsregeling 2026

Introductie van artikel 2.7 URLB 2011 inzake de verklaring pseudo-werknemer

De NOB heeft met belangstelling kennisgenomen van het voorstel tot wijziging van artikel 2g Uitvoeringsbesluit loonbelasting 1965 en artikel 2.7 Uitvoeringsregeling loonbelasting 2011 in verband met de aanpassing van de opting-inregeling.

De huidige opting-inregeling biedt degene die arbeid verricht en de beoogde inhoudingsplichtige de mogelijkheid om gezamenlijk te verzoeken de arbeidsverhouding voor de toepassing van de Wet op de loonbelasting 1964 als dienstbetrekking te beschouwen. Deze regeling is met name relevant voor situaties waarin de arbeidsverhouding niet reeds op grond van de wettelijke bepalingen of feitelijke omstandigheden als een echte of fictieve dienstbetrekking kwalificeert, maar partijen wel willen aansluiten bij de systematiek van de loonbelasting. De arbeidsverhouding kwalificeert dan als een fictieve dienstbetrekking met de bijbehorende gevolgen. Dat betekent enerzijds dat loonbelasting, premie volksverzekeringen en, voor zover van toepassing, de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet worden ingehouden en afgedragen. Anderzijds kan degene die arbeid verricht gebruikmaken van faciliteiten die binnen de loonbelasting beschikbaar zijn, zoals gerichte vrijstellingen binnen de werkkostenregeling, de expatregeling en fiscale facilitering van pensioenopbouw.

Op grond van de huidige tekst van artikel 4, onderdeel f, Wet LB 1964 geldt als voorwaarde voor toepassing van de opting-inregeling dat degene die arbeid verricht en de beoogde inhoudingsplichtige door middel van een gezamenlijke verklaring aan de inspecteur melden dat de arbeidsverhouding als dienstbetrekking wordt beschouwd. Deze melding is vooralsnog vormvrij. Ingevolge de FVW 2027 wordt deze meldplicht met ingang van 1 januari 2027 omgezet in een bewaarplicht. Niet langer is vereist dat de gezamenlijke verklaring aan de Belastingdienst wordt toegezonden. Voldoende is dat degene die arbeid verricht en de beoogde inhoudingsplichtige de gezamenlijke verklaring schriftelijk vastleggen, dagtekenen en ondertekenen, en dat de inhoudingsplichtige deze verklaring bewaart bij de loonadministratie.

De NOB staat positief tegenover het streven om de administratieve procedure rondom opting-in te vereenvoudigen. Het vervallen van de verplichting om de verklaring vooraf aan de inspecteur te melden, kan bijdragen aan een vermindering van uitvoeringslasten bij de Belastingdienst en aan een meer praktische inrichting van de regeling voor inhoudingsplichtigen. Ook de voorgestelde codificatie van de wijze waarop een opting-inregeling op gezamenlijk initiatief van degene die arbeid verricht en de inhoudingsplichtige kan worden beëindigd, wordt door de NOB verwelkomd. In de huidige regelgeving is niet expliciet vastgelegd hoe een vrijwillige beëindiging van de opting-in dient plaats te vinden. Een uitdrukkelijke regeling kan bijdragen aan rechtszekerheid en een uniforme uitvoeringspraktijk.

Tegelijkertijd vraagt de NOB zich af of de voorgestelde uitwerking van de bewaarplicht in artikel 2.7 URLB 2011 in alle opzichten aansluit bij de met de wijziging beoogde administratieve lastenverlichting. De voorgestelde regeling vervangt weliswaar de meldplicht door een bewaarplicht, maar introduceert tegelijkertijd limitatief geformuleerde gegevens- en vormvereisten voor de gezamenlijke verklaring. Daarmee rijst de vraag of de lastenverlichting in de praktijk daadwerkelijk wordt bereikt, of dat de administratieve druk slechts verschuift van de voorafgaande melding aan de inspecteur naar een formele controle op de inhoud en vorm van de in de loonadministratie opgenomen verklaring. De NOB plaatst daarom enkele kanttekeningen bij de voorgestelde regeling en doet hieronder een voorstel om de gesignaleerde knelpunten weg te nemen met het oog op de beoogde vereenvoudiging.

Formele vereisten aan de verklaring van artikel 2.7 URLBDe voorgestelde regeling schrijft in artikel 2.7 URLB 2011 voor dat de opting-inverklaring ten minste de volgende gegevens bevat:

- de naam en voorletters van degene die arbeid verricht;
- de geboortedatum van degene die arbeid verricht;
- het burgerservicenummer van degene die arbeid verricht;
- het loonheffingennummer van de beoogde inhoudingsplichtige;
- een omschrijving van de werkzaamheden waarop de verklaring betrekking heeft;
- de ingangsdatum van de verklaring; en
- de handtekeningen van degene die arbeid verricht en de beoogde inhoudingsplichtige

Daarnaast dient de inhoudingsplichtige de verklaring gedurende ten minste vijf jaar na afloop van het kalenderjaar waarin de arbeidsverhouding is geëindigd bij de loonadministratie te bewaren.

De NOB begrijpt dat de inspecteur bij een controle moet kunnen vaststellen dat partijen daadwerkelijk hebben gekozen voor toepassing van de opting-inregeling en vanaf welke datum die keuze geldt. De NOB vraagt zich echter af of het noodzakelijk is om de hiervoor genoemde gegevens als afzonderlijke vereisten aan de verklaring te verbinden. Indien wordt gekozen voor toepassing van artikel 4, onderdeel f, Wet LB 1964 wordt de arbeidsverhouding voor de loonbelasting immers als dienstbetrekking beschouwd. Daardoor

zijn ook de reguliere administratieve verplichtingen van de Wet op de loonbelasting 1964 van toepassing. De inhoudingsplichtige dient reeds op grond van die wet te beschikken over diverse persoonsgegevens van degene die arbeid verricht. Indien onder meer de naam, adresgegevens, woonplaatsgegevens of het burgerservicenummer niet op de voorgeschreven wijze zijn vastgelegd, kan toepassing van het anoniementarief (artikel 26b Wet LB 1964) aan de orde zijn. Deze gegevens moeten derhalve reeds worden verkregen, vastgelegd en bewaard in het kader van de bestaande loonadministratie.

Tegen deze achtergrond is het voor de NOB niet duidelijk welke aanvullende functie de voorgestelde gegevensvereisten vervullen. Voor zover deze gegevens reeds op grond van de Wet op de loonbelasting 1964 in de loonadministratie aanwezig moeten zijn, leiden de voorgestelde vereisten in feite tot een dubbele administratieve vastlegging. Dat staat naar het oordeel van de NOB op gespannen voet met de beoogde administratieve lastenverlichting.

De NOB is wel van mening dat uit de administratie moet blijken dat degene die arbeid verricht en de beoogde inhoudingsplichtige gezamenlijk hebben gekozen voor toepassing van de opting-inregeling en vanaf welke datum die keuze geldt. De NOB geeft daarom in overweging te volstaan met een vormvrije vastlegging van deze keuze. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan een loonbelastingverklaring, een digitale vastlegging binnen een HR- of salarissysteem of een andere controleerbare administratieve registratie waaruit de gezamenlijke keuze voor opting-in blijkt. Een dergelijke benadering waarborgt de controleerbaarheid van de regeling, terwijl tegelijkertijd beter wordt aangesloten bij het doel van de voorgestelde wijziging om de administratieve lasten te verminderen.

Handtekeningvereiste
In het verlengde van het voorgaande vraagt de NOB ook aandacht voor het in artikel 2.7 URLB 2011 opgenomen handtekeningvereiste. Op grond van het voorstel dient de opting-inverklaring te worden ondertekend door zowel degene die arbeid verricht als de beoogde inhoudingsplichtige. De NOB vraagt zich af welke aanvullende waarborg met dit vereiste wordt beoogd en in hoeverre dit vereiste noodzakelijk is om vast te stellen dat partijen hebben ingestemd met toepassing van de opting-inregeling.

De NOB onderschrijft dat uit de administratie moet blijken dat zowel degene die arbeid verricht als de beoogde inhoudingsplichtige bewust hebben gekozen voor toepassing van de opting-inregeling. Naar het oordeel van de NOB dient daarbij de instemming van partijen centraal te staan en niet de wijze waarop deze instemming administratief is vastgelegd. Door limitatief voor te schrijven dat de instemming uitsluitend kan blijken uit een door beide partijen ondertekende verklaring, bestaat het risico dat tijdens controles primair wordt beoordeeld of aan de formele vereisten is voldaan, terwijl onvoldoende gewicht wordt toegekend aan andere objectief verifieerbare feiten en omstandigheden waaruit de instemming van partijen blijkt.

Daarnaast merkt de NOB op dat in de praktijk steeds vaker gebruik wordt gemaakt van digitale indiensttredings- en onboardingprocessen. In dergelijke processen wordt niet altijd gewerkt met een (gekwalificeerde elektronische) handtekening. Dit neemt echter niet weg dat de instemming van partijen op andere wijze op een betrouwbare en controleerbare manier kan worden vastgelegd. Te denken valt aan een digitale bevestiging binnen een werknemersportaal, een registratie in een HR-systeem of een andere elektronische vastlegging waaruit blijkt dat degene die arbeid verricht heeft ingestemd met toepassing van de opting-inregeling. De instemming van de inhoudingsplichtige kan vervolgens blijken uit de opname van de betreffende persoon in de salarisadministratie en de feitelijke verwerking van de arbeidsverhouding als fictieve dienstbetrekking.

De NOB geeft daarom in overweging om niet de ondertekening van een verklaring centraal te stellen, maar de aantoonbare instemming van beide partijen. Daarbij zou expliciet kunnen worden geregeld dat de instemming ook op andere controleerbare wijze kan worden vastgelegd dan door middel van een handtekening. Een dergelijke benadering sluit beter aan bij de huidige uitvoeringspraktijk en draagt naar het oordeel van de NOB beter bij aan de met het voorstel beoogde administratieve lastenverlichting.

Introductie van de eindheffing voor het bufferbudget

Met ingang van 1 januari 2027 wordt in artikel 34b Participatiewet het zogenoemde bufferbudget geïntroduceerd. Op grond van deze bepaling kunnen gemeenten een uitkering verstrekken aan bijstandsgerechtigden die zonder het bufferbudget op maandbasis minder inkomen ontvangen dan de voor hen geldende bijstandsnorm. Het bufferbudget beoogt knelpunten te ondervangen die voortvloeien uit de huidige verrekensystematiek binnen de Participatiewet, zoals fluctuaties in arbeidsinkomsten, verschillen tussen loontijdvakken van werkgevers en gemeenten, correcties achteraf en vertragingen bij de aanlevering van inkomensgegevens.

Omdat het bufferbudget geen premie vormt als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onderdeel j, Participatiewet, is de vrijstelling van artikel 11b Wet LB 1964 niet van toepassing. Om te voorkomen dat uitkeringen ingevolge het bufferbudget doorwerken naar de inkomstenbelasting, premie volksverzekeringen en inkomensafhankelijke regelingen, wordt voorgesteld artikel 8.1 URLB 2011 uit te breiden met een nieuw onderdeel j. Hierdoor worden uitkeringen ingevolge het bufferbudget aangemerkt als uitkeringen van publiekrechtelijke aard die buiten aanmerking worden gelaten in de zin van artikel 31, eerste lid, onderdeel c, Wet LB 1964. Als gevolg daarvan vindt de heffing plaats via een eindheffing bij de uitkerende gemeente en behoren de uitkeringen niet tot het toetsingsinkomen van de betreffende gerechtigde.
De NOB begrijpt de wens van de wetgever om te voorkomen dat het bufferbudget afbreuk doet aan de beoogde doelstellingen van de Participatiewet. Tegelijkertijd vraagt de NOB zich af of de introductie van

een nieuwe eindheffing daarvoor de meest aangewezen route is. De loonbelasting wordt de afgelopen jaren steeds vaker ingezet als instrument om beleidsdoelstellingen buiten de primaire heffingsfunctie van deze belasting te realiseren. Ook in dit voorstel wordt gekozen voor een afzonderlijke eindheffing om te voorkomen dat een uitkering doorwerkt naar andere wettelijke regelingen. De NOB heeft eerder aandacht gevraagd voor deze ontwikkeling en de daarmee samenhangende verdere instrumentalisering van de loonbelasting. Iedere nieuwe eindheffing leidt immers tot een uitbreiding van uitzonderingsregelingen binnen de loonbelasting en draagt daarmee bij aan de complexiteit van het stelsel.

Daarnaast merkt de NOB op dat uit de toelichting volgt dat het bufferbudget primair wordt ingevoerd vanwege knelpunten die voortvloeien uit de huidige verrekensystematiek van de Participatiewet. Tegen deze achtergrond rijst de vraag of de voorgestelde eindheffing niet vooral een oplossing biedt voor de gevolgen van een onderliggende systematiek die onvoldoende op elkaar aansluit. De NOB vraagt zich af of is onderzocht of deze knelpunten binnen de verrekensystematiek zelf kunnen worden weggenomen.

Evenmin wordt toegelicht waarom het beoogde resultaat, namelijk het voorkomen dat het bufferbudget gevolgen heeft voor inkomensafhankelijke regelingen, uitsluitend door toepassing van artikel 31, eerste lid, onderdeel c, Wet LB 1964 en de daarmee samenhangende eindheffing kan worden bereikt. De NOB verzoekt daarom nader toe te lichten waarom niet is gekozen voor een meer directe oplossing binnen de Participatiewet of de inkomensafhankelijke regelingen zelf. Tevens verzoekt de NOB te motiveren waarom het noodzakelijk wordt geacht om voor deze problematiek wederom een afzonderlijke eindheffing in de loonbelasting te introduceren.

Definitie van woon-werkverkeer voor de pseudo-eindheffing fossiele personenauto's

Artikel 32bc Wet LB 1964 introduceert per 1 januari 2027 een pseudo-eindheffing voor fossiele personenauto's die door een inhoudingsplichtige aan een werknemer ook voor privédoeleinden ter beschikking worden gesteld. Voor de toepassing van deze bepaling wordt woon-werkverkeer op grond van artikel 32bc, tweede lid, Wet LB 1964 geacht voor privédoeleinden plaats te vinden.

In het voorgestelde artikel 8.8 URLB 2011 wordt nadere invulling gegeven aan het begrip woon-werkverkeer. Onder woon-werkverkeer wordt verstaan het reizen tussen de woon- of verblijfplaats en een vaste werkplek. Van een vaste werkplek is sprake indien het gaat om een plek waar de inhoudingsplichtige is gevestigd, een door de inhoudingsplichtige aangewezen plek of een plek waar de werknemer regelmatig werkzaamheden verricht. Van dat laatste is uitsluitend sprake indien de werknemer binnen een kalenderjaar ten minste veertig dagen op die plek werkzaamheden verricht of heeft verricht. Volgens de toelichting wordt met deze regeling beoogd meer duidelijkheid te bieden over de afbakening van woon-werkverkeer voor de toepassing van de pseudo-eindheffing. Daarbij wordt opgemerkt dat voor het begrip

woon-werkverkeer zo veel mogelijk wordt aangesloten bij de definitie die voor de omzetbelasting wordt gehanteerd, terwijl het begrip vaste werkplek voor deze regeling nader wordt ingevuld.

De NOB begrijpt de wens van de wetgever om meer duidelijkheid te bieden over de toepassing van de pseudo-eindheffing voor fossiele personenauto's. Tegelijkertijd roept de voorgestelde regeling diverse vragen op ten aanzien van de uitvoerbaarheid en de afbakening van enkele kernbegrippen.

Aansluiting bij de omzetbelasting
Allereerst plaatst de NOB vraagtekens bij de opmerking in de toelichting dat voor het begrip woon-werkverkeer zo veel mogelijk wordt aangesloten bij de voor de omzetbelasting gehanteerde benadering. Hoewel aansluiting wordt gezocht bij bestaande begrippen, wordt tegelijkertijd een afzonderlijk beoordelingskader geïntroduceerd waarin het begrip vaste werkplek nader wordt ingevuld en aanvullende voorwaarden worden gesteld. Hierdoor is voor de NOB niet duidelijk in hoeverre daadwerkelijk sprake is van een nauwe aansluiting bij de omzetbelasting. De voorgestelde regeling lijkt eerder een zelfstandig regime voor de beoordeling van woon-werkverkeer te introduceren.

Naar de mening van de NOB leidt dit tot verwarring, omdat de toelichting de indruk wekt dat wordt aangesloten bij bestaande uitgangspunten, terwijl tegelijkertijd een nieuw beoordelingskader wordt geïntroduceerd. Hierdoor ontstaat onduidelijkheid over de vraag in hoeverre bestaande uitleg van het begrip woon-werkverkeer, alsmede bestaande jurisprudentie en beleidsstandpunten, relevant blijven voor de toepassing van de pseudo-eindheffing. Dit gaat bovendien gepaard met extra complexiteit en nieuwe afbakeningsvraagstukken. De NOB verzoekt de wetgever daarom nader toe te lichten in hoeverre daadwerkelijk wordt beoogd aan te sluiten bij de omzetbelasting en welke betekenis bestaande jurisprudentie en beleidsstandpunten hebben voor de toepassing van de voorgestelde regeling.

Voorbeelden in de memorie van toelichting
Voorts merkt de NOB op dat in de memorie van toelichting bij het Belastingplan 2026 verschillende voorbeelden zijn opgenomen van ritten die wel of niet als woon-werkverkeer kwalificeren. Daarbij wordt onder meer ingegaan op een kantoormedewerker met een vaste werkplek, een thuiszorgmedewerker die gedurende de dag een route rijdt en werknemers met piket- of wachtdiensten, zoals slotenmakers, liftmonteurs en verloskundigen. Uit deze voorbeelden volgt dat ritten naar een vaste werkplek als woon-werkverkeer kwalificeren, terwijl ritten die vanwege de aard van de bedrijfsvoering moeten worden gemaakt niet als woon-werkverkeer worden aangemerkt.

Volgens de toelichting verwacht het kabinet dat hiermee duidelijk is in welke situaties geen pseudo-eindheffing verschuldigd is. Voor de NOB is echter niet duidelijk hoe deze voorbeelden zich verhouden tot de voorgestelde wettelijke regeling. Met name is niet duidelijk op welke wijze het in de toelichting

gehanteerde criterium dat ritten "vanwege de aard van de bedrijfsvoering" moeten worden gemaakt, voortvloeit uit artikel 32bc Wet LB 1964 of het voorgestelde artikel 8.8 URLB 2011.
De NOB verzoekt te verduidelijken of de voorbeelden moeten worden beschouwd als een interpretatie van de wettelijke regeling dan wel als afzonderlijke goedkeuringen voor specifieke situaties. Tevens verzoekt de NOB toe te lichten op basis van welke wettelijke criteria vergelijkbare gevallen moeten worden beoordeeld. Dit geldt temeer nu in de praktijk vragen kunnen ontstaan ten aanzien van werknemers die vanwege de aard van de bedrijfsvoering naar een vaste werkplek reizen, zoals de genoemde monteurs, storings- en spoedmonteurs, werknemers met wisselende werkplekken en werknemers die rechtstreeks vanuit huis naar klant- of kluslocaties reizen. Voor deze groepen is niet steeds duidelijk of sprake is van woon-werkverkeer naar een vaste werkplek dan wel van ritten die gelet op de bedrijfsvoering als zakelijk moeten worden aangemerkt. De NOB acht een nadere verduidelijking van deze situaties daarom wenselijk.

*Vaste werkplek in internationale situa*ties
Daarnaast merkt de NOB op dat voor de toepassing van het begrip vaste werkplek alle vestigingsplaatsen van een werkgever in aanmerking lijken te worden genomen voor alle werknemers. Het is de NOB niet duidelijk of hieronder uitsluitend in Nederland gelegen vestigingen vallen dan wel ook buitenlandse filialen en vestigingen van dezelfde werkgever. Dit onderscheid kan in internationaal opererende ondernemingen tot wezenlijk andere uitkomsten leiden. Evenmin is duidelijk waarom alle vestigingsplaatsen van een werkgever als vaste werkplek kwalificeren, ongeacht of een werknemer die locaties structureel als standplaats heeft of daar slechts incidenteel werkzaamheden verricht. In dat verband vraagt de NOB zich tevens af waarom voor vestigingsplaatsen van de werkgever niet wordt aangesloten bij het criterium dat geldt voor de derde categorie vaste werkplekken, waarbij pas sprake is van een vaste werkplek indien de werknemer gedurende ten minste veertig dagen per kalenderjaar op een locatie werkzaamheden verricht. Een toelichting op dit onderscheid ontbreekt. De NOB verzoekt de wetgever daarom expliciet duidelijkheid te bieden over de territoriale reikwijdte van het begrip vaste werkplek en de onderbouwing van deze ruime benadering.

Veertigdagcriterium en administratieve lasten
Daarnaast vraagt de NOB aandacht voor situaties waarin een dienstbetrekking of inhoudingsplicht gedurende het kalenderjaar eindigt. Op grond van artikel 32bc Wet LB 1964 dient in dat geval de pseudo-eindheffing te worden aangegeven en afgedragen in het loontijdvak waarin de inhoudingsplicht eindigt. Niet duidelijk is hoe het veertigdagcriterium in dergelijke situaties moet worden toegepast. Indien een werknemer bijvoorbeeld halverwege het kalenderjaar uit dienst treedt, is onduidelijk hoe moet worden vastgesteld of sprake is van een vaste werkplek. De NOB verzoekt de wetgever daarom de werking van het veertigdagencriterium nader toe te lichten, mede in situaties van tussentijdse beëindiging van de dienstbetrekking of inhoudingsplicht.

In het verlengde hiervan verwacht de NOB dat de regeling zal leiden tot een aanzienlijke administratieve lastenverzwaring voor werkgevers. Uit de praktijk blijkt reeds dat het bijhouden van een sluitende kilometerregistratie voor ter beschikking gestelde auto's voor veel inhoudingsplichtigen een complex en foutgevoelig proces is. De voorgestelde regeling brengt aanvullende registratieverplichtingen met zich mee doordat niet alleen ritten moeten worden geregistreerd, maar tevens moet worden bijgehouden op welke locaties werknemers gedurende het kalenderjaar werkzaamheden verrichten, welke locaties kwalificeren als vaste werkplek en wanneer de grens van veertig dagen wordt overschreden.

De NOB vreest dat dit zal leiden tot uitvoeringsproblemen, discussies met werknemers, hogere nalevingskosten en een verdere toename van de complexiteit van de regelgeving. Daarbij lijkt de beoordeling van de verschuldigdheid van de pseudo-eindheffing in belangrijke mate afhankelijk te worden van feitelijke omstandigheden die gedurende het jaar voortdurend moeten worden gemonitord en vastgelegd. Bijvoorbeeld omdat er voor een werknemer die tussen 1 januari en 31 december 40 keer naar dezelfde plek reist waar werkzaamheden worden verricht er wél pseudo-eindheffing verschuldigd is en voor een werknemer die tussen 1 juli en 30 juni 40 keer naar dezelfde werkplek reist (20 keer in kalenderjaar 1 en 20 keer in kalenderjaar 2) geen pseudo-eindheffing verschuldigd is. Met name voor werkgevers met werknemers die op meerdere locaties werkzaam zijn of regelmatig wisselende werkplekken hebben, kan dit een aanzienlijke administratieve belasting vormen.

Tegen deze achtergrond vraagt de NOB zich af of de voordelen van de gekozen systematiek opwegen tegen de daarmee gepaard gaande uitvoeringslasten en administratieve verplichtingen. Dit geldt temeer nu de pseudo-eindheffing primair beoogt werkgevers te stimuleren emissievrije personenauto's ter beschikking te stellen. De NOB verzoekt de wetgever daarom nader te motiveren waarom de gekozen systematiek noodzakelijk wordt geacht voor het bereiken van deze doelstelling en hoe deze zich verhoudt tot het uitgangspunt van administratieve lastenverlichting, vereenvoudiging van regelgeving en een uitvoerbare fiscale praktijk.

De NOB is van mening dat zonder nadere verduidelijking onzekerheid blijft bestaan over de praktische toepassing van de regeling. Dit doet afbreuk aan de rechtszekerheid, uitvoerbaarheid en administratieve werkbaarheid voor inhoudingsplichtigen.

3. Tot slot

De NOB is uiteraard graag bereid deze reactie op het wetsvoorstel/internetconsultatie nader toe te lichten en daartoe in overleg te treden. Deze reactie wordt op onze website gepubliceerd.[1]

Over de NOB

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (NOB) is opgericht in 1954. We zijn de beroepsvereniging van universitair opgeleide belastingadviseurs in Nederland en behartigen de gemeenschappelijke belangen van onze leden. We staan voor een uitstekende beroepsuitoefening door het aanbieden van opleidingen voor onze leden, het toepassen van onze code of conduct en de handhaving daarvan via onafhankelijk tuchtrecht. We vormen de brug tussen leden en maatschappij door de inzet van de bij onze leden aanwezige (praktijk)kennis over de volle breedte van het fiscale terrein. Deze kennis zetten we in om een bijdrage te leveren aan het maatschappelijke debat over belastingen.

[1] Meer informatie over de Commissie Wetsvoorstellen van de NOB leest u hier: https://www.nob.net/over-de-nob/commissie/commissie-wetsvoorstellen/.